

[Annette Just]

den politiske union. Det ville være dejligt, hvis der var nogen politikere i Folketinget ud over Fremskridtspartiet, der ville erkende, at det er fuldstændig nytænkning med en politisk union. Det, man før havde stemt om, det var jo Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, som kunne være til gavn for hele udviklingen af den europæiske økonomi. Det er det, den danske befolkning gerne vil være med til. Den vil ikke være med til en politisk union. Det kunne ende med, at vi skulle til at vælge en europæisk præsident. Det må jo være demokratiets løsning på det.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg ved ikke, om fru Annette Just har haft samme mulighed, som jeg har, men jeg havde for to måneder siden fornøjelsen af at besøge den polske regering, der i tre dage i træk blev ved med at tale om integration, og tredje dag sagde jeg:

Hvordan i alverden kan I blive ved med at tale om integration, når I i sølvtæppetalen vendte jer imod Maastricht?

De var ved at skvatte ned af samtlige de stole, de sad på, for de sagde:

Det har aldrig nogen sinde været meningen med Lech Walesas tale, og hvis den i Danmark er blevet brugt imod Maastricht, er den blevet misbrugt.

Så drag dog ned og snak med dem, eller tal med deres ambassadør, inden man render rundt og pådutter andre lande nogle holdninger, de bestemt ikke har. De er tilhængere af integration, og de er tilhængere af Maastricht, og de er kede af, at Danmark sagde nej, for de er bange for, at det vil bremse integrationen.

Så vil jeg bede fru Annette Just om at læse sin historiebog. Vi skrev under på en politisk union allerede i 1972 på Københavner-topmødet. Der har været et tættere politisk og økonomisk samarbejde lige siden. EF-pakken i 1986 udbyggede den politiske side af EF. Målet har hele tiden været der. At fru Annette Just ikke har talt om det og ikke har villet hive det frem af skuffen, er ikke vores andres skyld. Nogle af os har talt om det i tide og utide og har så i øvrigt også fået skyld for, at det førte til et nej. Men det er en anden sag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Når vi nu er i gang med historieskrivningen, så synes jeg også, at det lige skal bemærkes, at der faktisk op til 1982-afstemningen blev sagt: Unionen er død. Derfor var det kun EF, man skulle arbejde videre med. Unionen var død. Unionen døde helt den 2. juni.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er det hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning. Derefter går vi tilbage til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu var det ikke i 1982, det var i 1986.

Men jeg vil bare sige, at jeg har aldrig udtalt, CD har aldrig udtalt, og ganske mange andre tilhængere af EF har aldrig udtalt, at Unionen er standdød. 1986-afstemningen var et helt klart skridt frem ad vejen mod den union, der nu ligger i Maastricht.

Det var også grunden til, at Socialdemokratiet i 1986 ikke var tilhænger af EF-pakken. Hvorefter Socialdemokratiet meget fornuftigt siger: Jamen når det alligevel bliver gennemført, må vi da hellere moderere det så meget via Maastricht og miljøregler, og hvad ved jeg, at det kan fungere.

Der var ingen, der stak under stolen dengang, at der var tale om et stigende politisk samarbejde. Det har været formålet med det hele, lige siden det blev lavet i begyndelsen af 1950'erne. Så lad nu være med at komme her og påstå noget andet!

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil starte med en kort bemærkning til fru Annette Just.

Der findes én virkelig god beskrivelse af en nejsiger i verdenslitteraturen, og det er Tigerdyret i »Peter Plys«.

Tigerdyret i »Peter Plys« gik ind for det hele, men da det blev præsenteret for Peter Plys' honningkrukke, så sagde det alligevel: Nej, det var ikke lige det, men vi går i øvrigt ind for det hele. Da det blev præsenteret for Grislingens agern, sagde det: Nej, vi troede, det var det, men det var alligevel ikke det, men vi går i øvrigt ind for det hele undtagen honning og agern. Så blev det præsenteret for æslets tidsler